

¿El futur que ens espera?

Com a una de les con-questes d'una Europa unida, s'anuncia la lliure circulació i establiment dels ciutadans que pertanyen als distints Estats que la formen.

La idea és bonica. Ho és tant, que fa pensar en una d'aquelles utopies que ho són massa, en el sentit de les seves possibilitats de realització. Si fins ara els controls fronterers no han aconseguit l'eficàcia necessària per a impedir els tràfics indesitjables, com ara les drogues, les armes, els grups mafiosos i terroristes i les variades maneres d'anar amunt i avall d'esquitllèbit, dubto molt que la llibertat promesa doni uns resultats totalment satisfactoris.

Em temo que s'haurà de mantenir controls d'alguna mena per a evitar el caos. Es una temença que pot semblar reaccionària, que les organitzacions d'esquerra i, en general, els moviments progressistes trobaran obertament condemnables. I no obstant això, s'han produït casos que conviden a replantejar-se els problemes derivats del dret de buscar-se la vida allí on n'hi hagi oferta. ¿Però a quin preu? Tenim experiències que ens han tocat de prop, que han conduït a un malbaratament de la mà d'obra i a una situació que, en uns altres camps, seria qualificada de "competència deslleial". Contractar treballadors forans perquè cobren menys que els obrers autòctons, s'assembla molt a vendre més barates mercaderies passades de contraban,

d'aquelles que no tenen garantia si resulten defectuoses. La semblança és tan evident que la feina ben feta ha anat retrocedint davant la feina barata, amb una pèrdua d'amor als oficis i a la consegüent degradació dels productes.

Penso que la solidaritat dels països més o menys rics envers les zones poc o molt pobres, hauria d'adoptar unes altres formes, que no tinguessin res a veure amb el que en Miquel Pairoli, en un article publicat fa poc al Diari de Barcelona qualificava de "costums laborals arrelats al tercermundisme, que mostren la vinculació més directa, estricta i immoral entre el treball i la misèria."

Acut a la memòria l'antiga sentència xinesa, aquella que diu que val més ensenyar a pescar que no pas regalar el peix o vendre'l a preus de ganga.

Pere Calders

que ens han tocat de prop, que han conduït a un malbaratament de la mà d'obra i a una situació que, en uns altres camps, seria qualificada de "competència deslleial". Contractar treballadors forans perquè cobren menys que els obrers autòctons, s'assembla molt a vendre més barates mercaderies passades de contraban,

Sardineta en remull

La notícia dóna com a novetat que l'ara ministre espanyol d'obres públiques, Josep Borrell, es va frotre de cap al riu en el transcurs d'unes jornades folklòriques. A la diada dels raiers es fan baixar pels rius els rais, troncs lligats, manera ancestral de dur llenya.

El ministre és no solament espanyol sinó que és espanyolíssim, ja que no ho és per mer naixement ni tan sols per necessitat política, sinó per respectabilíssima conveniència, decidida en plena adolescència. El fet és que fa poc que Borrell —que tant li fem nosaltres com ell a nosaltres o gairebé— torna a freqüentar, moderadament però programàtica, el seu Pallars d'origen. Com Kissinger

Alemanya, vaja. En el transcurs de la folklòrico-propagandística visita d'enguany, i tot i anar acompanyat d'un raier, va anar de cap al toll. No és la primera vegada. Fa un parell o tres d'anys, a l'inici de l'operació d'imatge, l'aleshores director de l'IVA, encarregat de furta-nos la cartera, també hi va anar a parar, al riu, i en la mateixa festa. El que aleshores no van dir els diaris va ser que ningú no li'n va traure, del riu, vull dir que les assistències a l'accidentat van ser, a més de mínimes, voluntàriament absents. Els afectats de l'IVA s'ho van mirar de la riba estant, o bé de la barana del riu.

No se sap si aleshores hi va haver apostes. Aquest cop sí. Els acudits a propòsit del fet

van córrer per tots dos Pallars i la Conca. Aquesta vegada també, però amb no tanta virulència.

I és que, amb vista a la imatge pública, no deu ser el mateix ser malfactor de l'IVA que el ministre d'Obres Públiques i Transports. Com a responsable de l'IVA, la cosa era difícilíssima aquí, i per tant al Pallars, qui més qui menys tothom té o vol tenir algun ingrés o propietat susceptible de contribuir als nombres del Borrell, i per tant aquella demagògia que preparava el seu equip, que deia que robava els rics per donar-los als pobres, no funcionava, tret d'algun cas de masoquisme. Per això aleshores no el va traure ningú de l'aigua i a sobre hi van fer broma.

Ara sí que l'han tret de l'aigua. El van traure funcionaris. Funcionaris del servei de bombers de la Generalitat. Perquè després ditto guin a Madrid que la Generalitat no col·labora. Home, però si us van traure la porca de l'aigua, de franc i mullant-se el cul. Deuen ser d'aquells masoquistes que dèiem, aquests de la Generalitat. Per cert, si d'un home que cobra un tant de les dones se'n diu un proxeneta, ¿com se'n deu dir del que el cobra tant de tothom? La pinta i el tarannà madrilenyíssim del personatge ens hauria d'ajudar a trobar-li el nom. Perquè allò de sardineta del títol, pretén només ser ofensiu, i no pas descriptiu. Ara, que...

Ramon Barnils

